

edebiyata açılan alem

Edebi Alem

"Aşılmasına imkan olmayan hiçbir duvar yoktur."

SAYI 3 TEMMUZ 2023

Mükremin ASLAN - Yeter Yelda ŞAHANOĞLU - Fahri Sezer KALE - Reşide DEĞİRMİ - Aydın KAYABAŞI - Sibel KAYA - Mehmet BİLEN - Hasret TOPÇU - Serhan TEPE - Harun KARAGÜLMEZ - Murathan ALDEMİR - Mehmet GÜLSOY - Hayrunnisa KARAASLAN - Ali DAĞLI - Orhan ÖZER - Umut Deniz GÖK - Dilara TAŞKIRAN - Gökhan DALOĞLU - Osman KARABAĞ - Erkan KÜÇÜKKARAKAŞ - Beyzanur KARİK - Eray GÜRDAL - Egemen ÖZTÜRK - Samet KÜÇÜKBAŞOL - Tutku SAVUR - Okan Yağız TAŞAR - Mehmet Ali PELTEK - Murat ŞAHİN - Işık ÇEVİK ALTINSOY - Hızır İrfan ÖNDER - Yasin GÜLTEKİN - Emine Öykü GÜNER - Melis BEKTAŞ - Ashhan ZEYBEK

Önsöz

Aynı zamanı ve coğrafyayı paylaşan insanlar olarak, toplumumuzun edebiyat, sanat ve kültür etkinliklerine katılımlarını artırmayı hedeflemekteyiz. Bu hedefimizi gerçekleştirirken birey kavramının değerinin bilincinde olarak bireylerin inançlarına ve yaşamlarına saygı duyulan bir perspektif ile siz değerli insanlara kendimizi ifade etmekteyiz.

Günden güne popüler kültürün etkilerini, günlük yaşantımızda daha çok hissetmekteyiz. Popüler kültürü yöneten, yönlendiren insanlar ise düşünce eylemine neredeyse hiç değinmemektedirler. Dolayısıyla böylesine büyük bir okyanusta, hazırladığımız bir tekne ile düşünce eyleminin tohumlarını okyanusun derinliklerine bırakmak istiyoruz. Böylece o tohumlar, düşüncenin kıymetini bireylere hissettirecek ve birey olmanın en temel sebebinin düşünce olduğunu fark ettirecektir. Böylece bizlerde her bir bireyin düşünce eylemine değer verdiğini gözlemleyip, hedefimize ulaşmış olacağız.

Okyanusta yolculuk ettiğimiz her saniye, okyanusun hırçın dalgalarının altında ezilmekte olan, yüzme bilmeyen, yüzme bilip de bunu yolculuğumuz sırasında diğer insanlara öğretmek isteyen bireyleri, teknemize konuk edeceğiz.

Ebedi Alem'den önceki son çıkış noktasıdır Edebi Alem. Gelin tüm insanlara düşünce eyleminin önemini birlikte anlatalım. Gelin bizlere kıymetli bilgiler aktaran insanları birlikte dinleyelim. Gelin kıymetli bilginin ne olduğunu birlikte tartışalım.

4 Şubat 2020'de okyanusun sularında boy gösteren teknemiz, günümüzde yolculuğuna devam etmektedir.

Edebi Alem Yayın Ekibi

Duyuru

Edebi Alem Dergisinin üçüncü sayısının yayımlandığı 1 Temmuz 2023 tarihinden itibaren, dergimizin dördüncü sayısı için çalışmalarına başlıyoruz.

Ağustos ayında dördüncü sayısı yayımlanacak olan dergimizde yer almak istiyorsanız, kaleme aldığınız metinleri, yaptığınız illüstrasyonları, çekimi size ait olan fotoğrafları edebialem1@gmail.com adresine gönderebilirsiniz. Daha detaylı bilgi için internet sitemiz olan www.edebialem.com adresinde yer alan "Duyurular" sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Dergimizde yayımlanan bütün eserlerin yayın hakları Edebi Alem Dergisine ve Edebi Alem internet sitesine aittir. Yayımlanan eserler için ayrıca eser sahibine herhangi bir ödeme yapılmamaktadır.

Edebi Alem Dergisinde yer alan eserler, iznimiz olmadıkça başka bir yerde yayımlanamaz. Yalnızca kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör

DERYA YEŞİL
YETER YELDA ŞAHANOĞLU
CEM ALAN

Tasarım

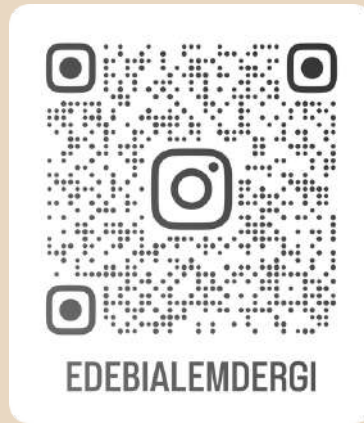
BÜŞRA BETÜL PİLİÇ
HACER AKYOL

İllüstratör

GÜLSÜM SAYHAR

Son Okuma

DERYA YEŞİL

Genel Yayın Yönetmeni
MÜKREMİN ASLAN

Baykuş Gecesi	1	Mükremin ASLAN
Sır	3	Fahri Sezer KALE
Neden Yaptın?	4	Aydın KAYABAŞI
Yara İzi	5	Serhan TEPE
Nasıl Severim	6	Mehmet GÜLSOY
Mühim Değil	7	Murathan ALDEMİR
Yolculuk	8	Reşide DEĞİRMİ
Umut	12	Samet KÜÇÜKBAŞOL
Sükutun Sesi	14	Ali DAĞLI
Hakikati Hayatımda Hakim Kılmazdım	15	Harun KARAGÜLMEZ
Eski Hikaye	18	Erkan KÜÇÜKKARAKAŞ
Anlamın Peşinde	19	Dilara TAŞKIRAN
Yoksun	20	Okan Yağız TAŞAR
Ay Yüzlü Ablam	21	Orhan ÖZER
Kibir Tepesi	23	Mehmet BİLEN
Hissettiniz mi?	24	Mehmet Ali PELTEK
Yeniliyoruz	25	Sibel KAYA
Haymatlos	26	Hasret TOPÇU
Ben Yürüyorum	28	Osman KARABAĞ
Gökyüzünün Karşıtlığı	30	Yeter Yelda ŞAHANOĞLU
Masum'un Kalbini Yormayın	32	Yasin GÜLTEKİN
Delinin Türküsü	37	Beyzanur KARIK
Vardan Öte Yokluğa	38	Hayrunnisa KARAASLAN
İsyân Sağanakları	39	Gökhan DALOĞLU
Belki	40	Umut Deniz GÖK
Simsiyah	42	Işık ÇEVİK ALTINSOY
Yılkı Atları	43	Tutku SAVUR
Ali ve Sevdiğim	44	Eray GÜRDAL
Hatıralar	45	Egemen ÖZTÜRK
Kamburum Doğruluk	46	Murat ŞAHİN
Aklıma Ölüm Düşer	47	Hızır İrfan ÖNDER
Edebi Alem 1. Öykü Yarışması	48	

BAYKUŞ GECEŐİ

Kalemim dünün rengi, ben bugün solgunum
Deniz hıncahınç mavi dolu, kayalar olağanca sert
Baykuş gecesi tabiri caizse, yosun kokuyor her taraf
Akrebin dolaőtıđı yer kadar, nefesim anca yetiyor.

İçinizdeki dünyanın dışarıdakinden
daha büyük olduğunu hatırlayın...

SIR

Dildârın nağmesini gûş edende sensin
Resulullah'ın sırrına fâhir olan da sensin

Dilâ eyle! Tegayyür eylesin hâlet-i leyâlim
Figân eyle! Nisyânım erbab-ı gafletteyim

Kef küser kef ağlar kef susarsın bilirim
Cânâ! henüz rû-i handânı göremedim

O ağlayışların ki türkülerin en güzeli
O gözyaşın sanki bir şهادet şerbeti

Hezâr-ı nağmene müptelâyım üflerim
Hz.Ali misâli kâtim bir kuyuya sır veririm

İkbâl hatta idbâr eyleyecek olsalar da seni
Gönlümde olanı söylemezsin tenhada beni

Her bir nefesimi sinemi sır eylediğin
Hû dediğim hüdâ dediğim elif dediğim

Feryâdına sürgününe derdnak olduğum
Âşkına ateşine üftâd olduğum Ney'im

Ruh-u revânım benden irak değilsin ki
Ben ki şهادet hastası bir "Münzevi"

NEDEN YAPTIN?

“Babam rahmetli olduktan sonra anam ikinciye evlendi. Ben daha on beşinde çocuktum. Anam nereye ben oraya... Yaşım küçük olunca tercih hakkım da olmuyordu hâliyle. Okuyordum, başarılı da bir öğrenciydim. Hani sınıfın göz bebeği derler ya o cinstendim. Osman çalışıyordu o zamanlar. Sonra bıraktı işi. Ben size mi bakacağım ömür boyu, dedi. Beni de tez zamanda evden göndermenin derdinde. Bir iki yıla sana paralısından koca bulmak lazım, deyip dururdu her fırsatta. Ses çıkaramazdım korkudan. Anam da öyle... Kadıncağız temizliğe falan gitmeye başladı. Ben de ara sıra yardıma gidiyordum çabuk bitsin, o da dinlensin diye. Çok sürmedi, bizimki yine söylenmeye başladı. Bıraksın okulu, senle çalışsın. İki yevmiye girer eve, diyordu. Yok, dedik. Dayak başladı bu sefer. Ne zaman okuldan gelsem anamın bir yeri morarmış. İçim parçalanırdı onu öyle görünce. Bir gün canıma tak etti. Olmaz böyle kalk gidelim, dedim. Yanaşmadı garibim. Adımız çıkarmış mahallede. Nasıl bakarmış insanların yüzüne. İnsanın adı çıkacağına canı çıksınmış. Baktım olacak gibi değil. Mecbur bıraktım okulu, yoksa bu dünyadaki tek dayanağım da ölecek. O da yetmedi mendebura! Beni daha on sekizime girmeden kocaya vermeye kalktı. Kavga çıktı evde. Tabi gücümüz yetmedi insan irisine. Bizi tekme tokat dövdü. Yorulunca anca bıraktı. Koltuğa oturdu bir yorgunluk sigarası bile yaktı. Dumanını bize doğru üflüyor, iğrenerek bakıyordu yüzümüze. Evin içinde ikimiz de inliyorduk. Kalkıp birbirimize yardım edecek hâlimiz bile yoktu. Ne kadar yerde kaldık hatırlamıyorum. En son ben sürüne sürüne anneme sokuldum. Sonra da birbirimizden güç alarak kalktık. Annemin eli ayağı tutmuyordu, titriyordu zavallı. Ben sildim yüzündeki kanları. Zaman zaman ellerimi koklarım da hâlâ o pıhtılaşmış kanın kokusunu alırım. Yaralarımız iyileşip tekrar insan içine çıkacak duruma geldiğimizde yine temizliğe gitmeye başladık. Bir akşam eve döndüğümüzde akşama misafir var, hazırlık yapın, dedi evin reisi. İyi kötü bir sofraya hazırladık. Misafirler gelince benim ağzım açık kaldı. Niye dersiniz adamlar ellerinde çiçek çikolata gelmişler de ondan. Bana bakıp pis pis sırttı Osman. Anama baktım başını öne eğmiş yere bakıyor. Gecenin sonunda anam odama geldi. Kalk kızım, eşyalarını hazırla, dedi. Aval aval baktım yüzüne, anlamadım. Sonra gözlerimde bir ışık yandı. Herhâlde sonunda akıllandı annem gidiyoruz, dedim. Sarıldım boynuna. En baştan yapmalıydık bunu, dedim. Bana sen gidiyorsun, dedi. Dünya durdu sanki o an. Anam beni hiç tanımadığı adamlarla gönderiyor apar topar. Nikâh kıyılacak yaşta bile değilim daha diyemedim. O doğurdu ya beni biliyordur elbet. Delirdin mi ana, dedim. Bana ne dese beğenirsiniz. Zaten bugün olmazsa yarın el kapısına gidecekmişim. Hem ben varım diye kocasıyla rahat rahat takılamıyorlarmış. Kaç yaşında kadın bunu dedi bana. Gideceğim elbet de bunun bir yolu yordamı yok mu demedim. Belli ki Osman ne derse kanacak. Yaşım küçük diye düğün işlerine bulaşmadan halledeceklermiş, şikâyet falan olur diye on sekizime gelince nikâh kıyacaklarmış bana. Delirdim! Bunları yıllar yılı dayanak olarak bildiğim anamdan duymak yıktı beni. O an nasıl oldu bilmiyorum. Sana yazıklar olsun dedim, iki elimle ittirdim. Ben bu kadar güçlü olduğumu bilmezdim. Ya da anam bu kadar zayıf mıydı? Uçtu sandım. Kafasını kapının eşiğine çarpmasıyla nefesinin durması bir oldu. Ben yapmadım hâkim bey, ne yaptıysa bu eller yaptı.”

Yara İzi

Arkadaşım, anlıyorsun değil mi?

Geçmedin belki yolumu,

Akmadın nehrimi,

Aşmadın patikamı,

Ah, arkadaşım!

Anlıyormuş gibi yapmıyorsun değil mi?

Bağırıyorum yüzüne karşı, tükürüğümle,

Yıkıyorum belki yüzünü, affet,

Affet dostum

Belki ben anlatamıyorum

Nasıl bir yol olduğunu anlatamıyor olabilirim

Ayaklarım var

Gösteriyorum işte bak

Baksana arkadaşım!

Dizlerime kadar derim soyulmuş

Kemiğim gözüküyor,

Kemiğim gözüküyor arkadaşım

Hissediyor musun o engebeli yolu?

Kızamıyorum, sezmiyorsun!

Nehir dostum, nehir,

Şuramda bir iz var görüyor musun?

Bakma kapandığına, dilhun olmuş.

Yılana sarıldım,

Hayır dostum ben nehre düşmedim

Atladım!

Yüze yüze gücümü harcadım

Görüyor musun kollarımı?

Nasıl da paramparça görüyor musun?

Kızamıyorum, körsün!

Hey!

Dinliyorsun beni değil mi?

Patikalarımı anlatıyorum arkadaşım!

Dört ayak ile koştuğum patikalar!

Soracaksın şimdi

Öyle hevesli koştuğun patika

nasıl oldu da böyle yordu?

Yorulmadığımı sanıyordum

Bacaklarıma şimşekler çakmış

Oturunca anladım.

Duyuyor musun yorgunluğumu?

Doğru ya, sağırsın!

Anla diye didindim

Sen anlat biraz

Şu izi nerede edindin?

NASIL SEVERİM

"Senden
başkasını
nasıl
severim"

Seninle tattım aşk denen duyguyu
Senden başkasını nasıl severim
Gözlerim unuttu sensiz uykuyu
Senden başkasını nasıl severim

Geri sana döndüm gittiğim yoldan
Anılar üstüme geldi bin koldan
Umudumu kestim başka bir kuldan
Senden başkasını nasıl severim

Gönlüme bakanlar seni görüyor
Dağlar taşlar gelip seni soruyor
Yıldızlar ağlıyor güneş eriyor
Senden başkasını nasıl severim

Sensiz herşey kar, buz alev diyorsun
Ateşten gömlek bu ödev diyorsun
Her dem mutlu ol sev sevil diyorsun
Senden başkasını nasıl severim

MEHMET GÜLSOY

MÜHİM DEĞİL

**Bu yalnızlık, yorgunluk, mühim değil
Yolum karanlık, gözlerim körmüş, mühim değil
Evim yıkılmış, şirazem kayıp, kavgalıyım hayatla
Öyle bir ateşsin ki tutuşmalıyım inatla**

**Bir sokaktayım, yağmurlar kurşun gibi ağır
Kelimeler, seni tasvir etmekten utanır
Şavkı vurur usulca, titreyerek uzanır
Beni yalnızca, gözlerin bu akşamdan sağ çıkarır**

**Evham dolmuş yüreklere, karıştığım vakitler
Yahut gece mehtabıyla, savrulduğum denizler
Bütün kara parçalarında, feryadımı sezenler
Deli bilmiş ahvalimi, gönlümü görmeyenler**

YOLCULUK

Berna, otobüse bindiğinde otobüsün hareket etmesine daha beş dakika vardı. Elindeki sırt çantasıyla otobüsün daracık koridorundan geçerken oturan yolcuların omuzlarına, kafalarına çarpa çarpa yerine varabildi. Özellikle pencere kenarında bir koltuk seçmişti. Yıllardır yaşadığı bu kentten ayrılırken tüm yollarıyla vedalaşmak istiyordu. İki artı bir olan otobüsün birli koltuklarında yer bulamayınca ortada pencere kenarını zar zor ayarlayabilmiş, arka koltukları pazarlığa bile dâhil etmemişti. Yerine oturduktan kısa bir süre sonra oğlunun kollarına dayanarak gelen yaşlı bir kadın

da yan koltuğuna geçti. İnlemekten oğluyla vedalaşamayan kadının, oğlu gittikten sonra inlemesi de durdu. Bu defa da Berna'ya dönüp memleketinden tut, ailesinin tüm fertlerine kadar, ne işle meşgul olduğundan tut daha neler nelerine kadar sorular sormaya başladı. Berna da belki lafı daha fazla uzatmaz diye hep kısa cevaplar verdi ama bu kadının umurunda bile değildi, merak ettiği her şeyi sormaya devam etti.

Berna yüzünü çevirip camdan dışarıya bakınca da yaşlı kadın onu dürtüp dün geceden kızına yaptırdığı poğaçaları ikram ediyor, termosuna doldurduğu çayı pet bardağa koyup ona uzatıyordu. Berna yaşlı kadından dolayı vedalaşacağı yollarla da vedalaşamadı. Tüm bunlar sinirlerini bozdu. Otuz iki saat bu kadına nasıl katlanacağını kara kara düşünmeye başladı. Yanına oturturken oğlu ona emanet etmeseydi şimdiye kadar çoktan yerini değiştirmişti. Çantasından kitabını çıkardı, okuyacağından değil, belki kadın biraz akıl edip susar diye. Kitabının arasından Fırat'ın son oyunda çektiği fotoğrafı çıktı. Daha önce bütün fotoğraflarını attığını sanıyordu ama dün, eşyaları nakliyatçılara taşıtırırken küçük bir kutunun içinden bu fotoğraf çıkıvermişti, başta atmak istedi ama sonra okuduğu kitabın arasına koydu. Yaşlı kadın tüm dikkatiyle fotoğrafa bakıyordu, konuşacak bir şey bulmanın sevinciyle:

“Kocan mı?” diye sordu.

Berna, sevgilimdi dese lafı daha çok uzatacak diye düşünüp “evet” anlamında başını salladı. Fırat'ın üstünde, üzerine iki benden bol gelen yer yer yırtıkları ve boya lekeleri olan bir işçi tulumu vardı, elinde ise hiç söndürmediği Marlboro sigarası, bu boyacı kostümüyle bacak bacak üstüne atmış, kulisteki tekli koltuğa oturmuş kameraya bakıyordu. Yaşlı kadın, Fırat'ı daha iyi görmek için başını fotoğrafın üzerine getirince Berna fotoğrafı uzatıp ona verdi. Fotoğrafa dikkatlice baktıktan sonra:

“Fakir bu adam, sana bakamaz.” dedi.

Berna gülümsedi. Kadın bu gülümsemeden cesaret alarak konuşmaya devam etti. Berna kadının yüzüne ilk kez dikkatlice baktı. Yüzü kırış kırıştı; kaşında, kirpiğinde kıl adına hiçbir şey yoktu, ağzında sadece ön üstte iki köpek dişi kalmış, ara dişlerin ve alt dişlerin hepsi dökülmüştü. Bu haliyle ağzı, bir mağaranın kapısına benziyordu, bir şeyler söyleyince o kapının aralığından dilinin ucu görünüyordu, dilinin üstündeki toplanmış beyaz tükürük konuştuğunda bir görünüş bir kayboluyordu. Berna bu durumdan tiksiniyor yüzünü diğer tarafa çevirdi ama kadın konuşmaya devam etti.

Bir süre sonra da fotoğraf elinde uyuyakaldı. Fırat'ın en çok sevdiği fotoğrafı şimdi yaşlı bir kadının kucağındaydı. Berna, Fırat'ın o herkese karşı minnetsiz, cesur ve cüretkâr olan tavırlarına vurulmuştu. O her şeyle baş ederim duruşu, Berna'ya müthiş bir güven vermişti. Ama onu tanıdıkça tüm bu tavırlarının dışarıya karşı kendini korumak için büründüğü bir zırh, yaralarını gizlemek için takındığı bir maske olduğunu anlamıştı. Fırat, bir gün soyunma odasında kostümünü giyerken Berna sırtındaki derin izleri gördü. İçi ürperdi. O izlerin bir harita gibi onu Fırat'ın çocukluğuna, yaşadığı acılara götüreceğini biliyordu. Fırat kendisinden konuşulmayı çok sevmediğinden başta sormaya çekindi ama sonra bir gün tüm cesaretini toplayıp o izlerin nedenini sormuştu.

Fırat :“Babam hep sırtıma vururdu; bazen kemeriyle, bazen sopasıyla, bazen sobanın şişiyle, eline ne geçirirse işte. Ama yüzüme dokunmazdı, babasının yüzüne benzetirdi. Korkardı.” demişti. Berna bunları duyunca çok üzülmüştü ama Fırat bunları anlatırken sesinde ne acı ne de acıya benzer bir his vardı. Her şeye karşı olduğu gibi yaşadıklarına karşı da tuhaf bir mesafe içindeydi. İyi ya da kötü hiçbir duyguya tutunmak istemiyordu, kendisine tutunmak istemediği gibi. Oyunculuğu bu denli sevmesinin sebebi de buydu. Başkalarının hikâyelerini yaşamak, başka birine bürünmek bir süreliğine de olsa onu kendinden uzaklaşmasına sebep oluyordu. Girdiği rollere sanki kendi hayatını oynuyor gibi çok sıkı sarılırdı. En son oynadığı o boyacı rolünde de sahnede yine devleşmişti. Oyun bitiminde herkes onu ayakta alkışladı. Sevinçten gözleri doldu. Oyun sonrasında sevincini kutlamak için içki masasına oturdu, arkadaşlarıyla kim daha çok içer yarışına girdi, o masadan bir daha kalkamadı. Berna günlerce yas tuttu. Cenazesine çok kimse katıldı. Berna çok azını tanıyordu. Sonradan öğrendi ki, mezarına gelen kadınların çoğu Fırat'ın sevgilisiymiş, mesai arkadaşı Melis söylemişti bunu ona. Hem Fırat'ın ölümü hem de ihaneti Berna'yı derin bir depresyona soktu. Doktoru, Fırat'ı hatırlatan her şeyi hayatından çıkarmasını ve bu şehirden gitmesinin onun için iyi olacağını söylemişti. İlk işi tayin istemek oldu, sonra da ayrıntılı bir şekilde fotoğraflara, telefondaki mesajlara, e-maillere bakıp onunla ilgili olan her şeyi ortadan kaldırdı. Duvara asılı birkaç fotoğrafı ve ondan aldığı hediyeleri atmaya eli varmadı, onları atması için Melis'e verdi. Tüm yaşananlardan geriye sadece bu fotoğraf kalmıştı, onu da neden hala sakladığını kendi de bilmiyordu.

“Sayın yolcular, kapatanımız tarafından, yirmi dakika, ihtiyaç ve yemek molası verilmiştir.” Berna dışarıya dalmıştı, anons sesi onca hatıradan çekip onu oturduğu yere geri getirdi. Bir sigara içeceği için sevindi. Yaşlı kadının ayağı uyuşmuştu, bir türlü yerinden kalkamıyordu. Kolundan tutarak yavaş yavaş kaldırabilirdi. Kadın otobüsün koridorundaki koltuklara dayanarak yol alabiliyordu. İninceye kadar on dakikada geçmişti. Kadın tuvalete, Berna da petrolün biraz ilerisindeki çay ocağına gitti. Yarısına kadar çay demiyle dolmuş bir çay bardağını alıp sigarasını yaktı. Sigarası bitmeden tekrar bir anons sesi geldi, herkes otobüsün kapısına doğru ilerledi. Hep o yaşlı kadın yüzünden, dedi kızgınlıkla. Kadın otobüsün kapısının önünde onu bekliyordu.

Şimdi bu kadını yukarıya nasıl çıkartacağım, diye düşündü. Kadına beddua eden iç sesine aldirmeden, koluna girdi. Bir basmaktan diğerine geçirene kadar Berna kan ter içinde kaldı. Çok yavaş ilerlediklerinden, arkadan gelenler söylenmeye başladı. Yaşlı kadının umurunda bile değildi, kendini iyicene bırakmıştı. Berna bazen elinden bazen kolundan tuta tuta otobüsün içine kadar getirebildi. Yerlerine geçene kadar baya laf işittiler. Otobüs hareket ettikten çok sonra Berna yaşlı kadına fotoğrafı sordu. Kadının yüzü renkten renge girdi. Mola yerindeki tuvalette unuttuğunu, söyledi. Yaşlı kadın bunu söylerken masumlaşmıştı, utandığını da görünce çok üstüne gitmedi. “Tamam neyse önemli değil” dedi. Ama kadın ondan el çeksin diye ona kırgınmış gibi davrandı. Burnunun ucuyla ona cevap veriyordu. Yaşlı kadın, Berna’dan ümidini kesince bu sefer de yan koltuktaki taze geline sardı. Bir iki laftan sonra gelin, kaynana şikâyetine başladı, yaşlı kadın can kulağıyla onu dinliyordu. Kendine göre cazip bir yol arkadaşı bulmuştu sonunda. Berna kulaklığını takıp biraz müzik dinledi. Otobüs kentlerden, kasabalardan geçiyordu.

Gece çöküyordu yavaş yavaş. Akıllı, kaybettiği fotoğrafa gitti bir ara, belki de böylesi daha iyi oldu, bana kalsaydı hiç atmayacaktım, diye düşündü. Şimdi geçmişine dair elinde hiçbir şey kalmamıştı. Yıllarca acısıyla tatlısıyla yaşadığı şehir, arkadaşları, Fırat’la yaşadıkları bir bir geride kalıyordu. Yaşadığı burukluk, içindeki huzurdan daha büyüktü. Bir yandan da gideceği yeni şehri, insanlarını, yeni iş arkadaşlarını, taşınacağı evi merak ediyordu. Ara ara yeni bir hayata başlamanın heyecanına da kapılıyordu. Otobüsün içerdeki ışıkları söndü. Art arda gelen uzun tünellerden geçiyorlardı. Sabaha çok işi vardı, biraz uyuyup dinç uyanmalıydı. Ama yaşlı kadın öyle bir horluyordu ki bu sesle uyuması mümkün değildi. Yaşlı kadını uyandırmak için yan tarafına döndü, tünelden ara ara gelen ışıklar kadının yüzünü aydınlatıyordu. Kadının mağara kapısına benzeyen ağzı açık kalmış, içerde dili bir muhafız gibi bekliyordu. Bazen aydınlanan bazen karanlığa gömülen bu görüntü karşısında Berna irkildi. Tekrar camdan dışarıya bakmaya başladı, sonra otobüsün yanıp sönen saatine kaydı gözleri. Neyse ki inmemeye yedi saat kaldı, dedi.

U

m

u

t

Annemin sağ omzunun ısladığını görünce şemsiyeyi biraz daha ona doğru tutmaya başladım. Zaten “adalet” sarayına da çok az kaldı. Gelmesine hiç gerek yoktu aslında ama yıllardır benden beklediği ayrılığın akıbetine ilk elden şahit olmak istiyor galiba. Kim bilir benim üzüntüm annemi ne kadar hüzne boğuyordur. Şu an ne kadar suratını birazdan içinde bulunacağımız dört duvardan biri gibi göstermeye çalışsa da içten içe mutlu olduğunu biliyorum. Aslında ben de mutluyum. Evet ben de mutluyum. Üstümden koca bir yük atıyorum. Çok uzun süredir kendime olan tek hayrım ve hayfım bu. Hayıflanma sebebim üç küçük bücürümün gençliğini çalınmasına izin vermemdir. Aslında ilişkinin ilk kısımlarını çok hatırlayamıyorum. 21 yıllık ilişkinin daha bebek adımları attığı yıllar olmasından olsa gerek. Onu -maalesef- ilk defa, ayakkabı almak için İstiklal’e giderken Şişhane’de yolumu şaşırıp yanlışlıkla bir stadyumun oraya gittiğim zaman bisikletinin sepetinde birkaç kutuyla gördüm. Sonrası mâlum. Evlendikten sonra anlamalıydım aslında nasıl biri olduğunu. Ama o zamanlar bana ne ezan ne çan dinletisi işlerdi. Çok tatmin edici bir cevap olmasa da bu çileye katlanma sebebim olarak celladıma aşık olmamı sundum yıllarca kendi vicdan mahkememe. Ama “gerçek bir mahkemeye sebep sunmam gerekirse ne derim?” diye düşündüğüm an ipler koptu. Sahi neden katlandım? Diye sorduğumda büyük küçük gözüme batan ve ondan etimle, kemiğimle nefret etmemi sağlayacak kilometre taşları gözümün önünden geçti. Hatırlayabildiklerim, unuttuklarımın yanında hiç kalır ama onlar bile yeter.

U

m

u

t

Sonunda içeri girdik ve mahkeme salonlarının çoğundan gelen ve duvarların rengini solduran buruklukların arasından geçip merdivenlerden ağır ağır çıkarken, gözümün önüne gelen o büyük, küçük sebepler hakkında biraz düşünmeye başladım. “kendilerine koruyucular diye seslenen tarikatın birine düşmesi onlara benden daha çok güvenip ne halt ettiklerini defalarca söylememe rağmen beni dinlemeyip sinirlenmeye ve bağırmağa başlaması tarikatın cemâatiyle cem etmesi onları sürekli davet etmesi ailesini sürekli eve doluşturması ve misafirlik taahhüdünü aşırması asla bi’ lâl gibi susmayıp sürekli bağırması kadına şiddete asla ses çıkarmaması benden aldığı paraların çok az bir kısmını bana geri verip pazara soğan almaya göndermesi mesire alanlarında yerlere cam şişeleri atması onun aleyhinde konuşmama asla izin vermemesi beni evden kovması bana küfürler etmesi” gibi birçok sebep kafamdan geçerken, hâkimin tokmak sesiyle kendime geldim.

Salonda ne kadar kaldım bilmiyorum. Yağmur dinip annemin solundan güneş vurmaya başladığına göre uzun bir süre olmalı. Adalet sarayından çıkınca gördüğüm güneş; yeni hayata gelmiş bir bebek için, hastane ışığı nasıl bir başlangıç anlamına geliyorsa o güneş de benim yeni başlangıcım oldu ve yanımda yine annem vardı. Annemin gözlerinden okuyabildiğim mutluluğun bir saniyesi için, değil mahkeme salonu kendi hükmümde 21 yıl daha geçirebilirim.

SÜKUTUN SESi

Süzdüğüm sükutun sesidir hayal inbiğinden
Dökülür de damla damla bir rü'ya ikliminden

Manasıyla doldurur zihnimin karanlığını
Artırır zevkiyle ruhumun aşinalığını

Sessizliğindir hakikat tılsımlı gürültüler
Hayâlden mâmüldür akla çekilen o örtüler

Efsunuyla akseder bir sonsuzluğun bestesi
Sırlarla bezenmiş gibidir güftesi nağmesi

Sanma ki bir şey eksilir zihnimin pahasından
Velhasıl el çekerim o an ömrün hevâsından

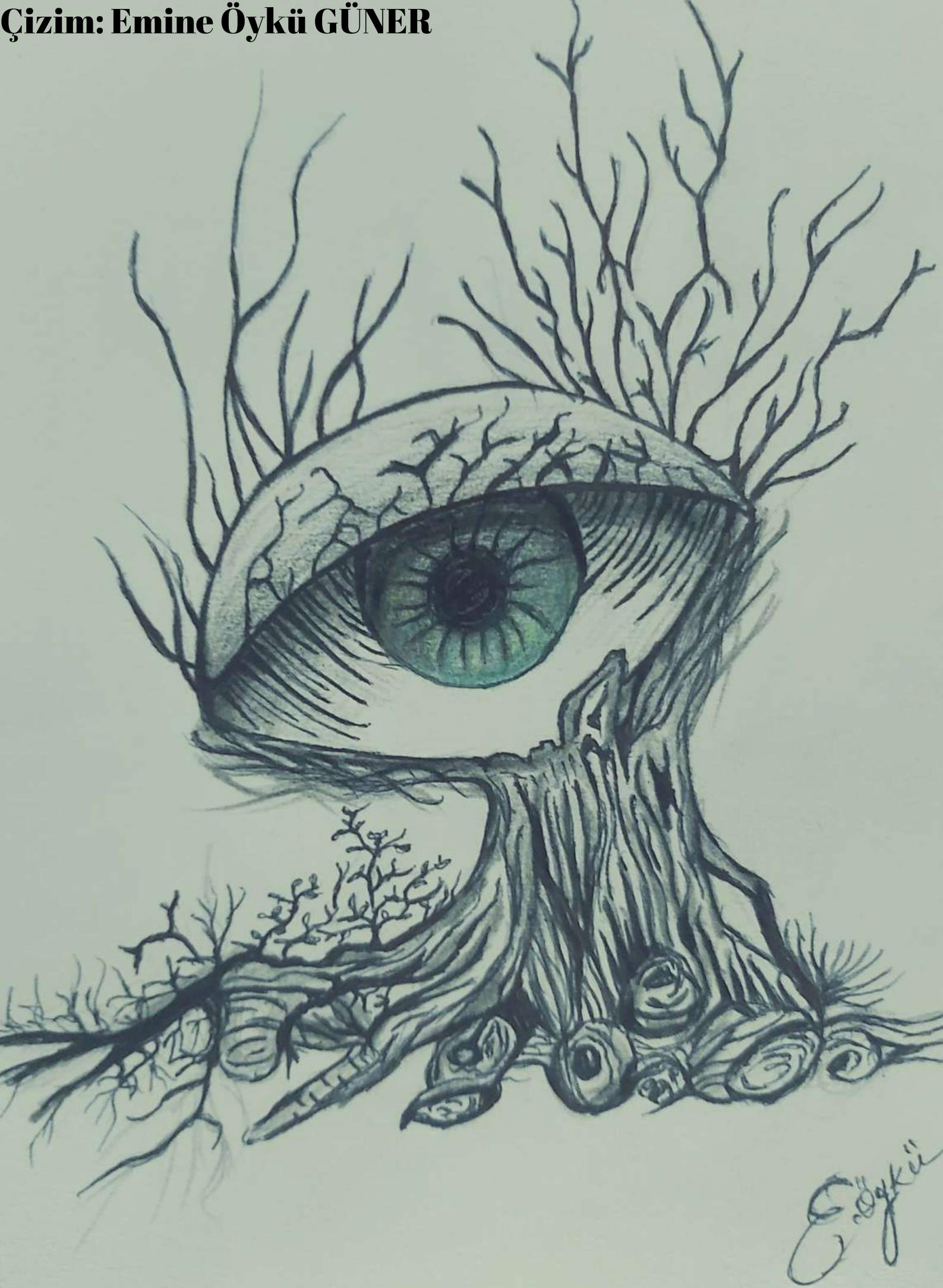
Konuşulanlara göre hareket etseydim
Kendi evimin dahi yolunu bulamazdım
Mücadeleden vazgeçip de çekip gitseydim
Şu anki bulunduğum noktada olamazdım

Söylenilen her şeyi şu kafama taksaydım
Fırsatçılara bir umut ışığı yaksaydım
Geriye doğru dönüp de arkama baksaydım
Uzunca bir müddet ol diyarda kalamazdım

Sabahları erken kalkıp yola çıkmasaydım
Zulüm ve haksızlıklara karşı çıkmasaydım
Engelleri aşip duvarları yıkmasaydım
Onca zorlukların üstesinden gelemezdim

Bardağı doldurup üzerinden taşırıyaydım
Mukallit gibi bazı şeyleri aşırıyaydım
İnsanlara bakıp da yolumu şaşırsaydım
Hakikati hayatımda hakim kılamazdım

Beyin kemiren düşüncelerle yola devam...

ESKİ. **HIKAYE**

Eski bir hikâyeye benziyor yüzün

Ancak bir masal kurbanı çocuk teselli arar sayfalarında

Aldanışın müziğini Adem senin dilinden bestelemiş olsa gerek

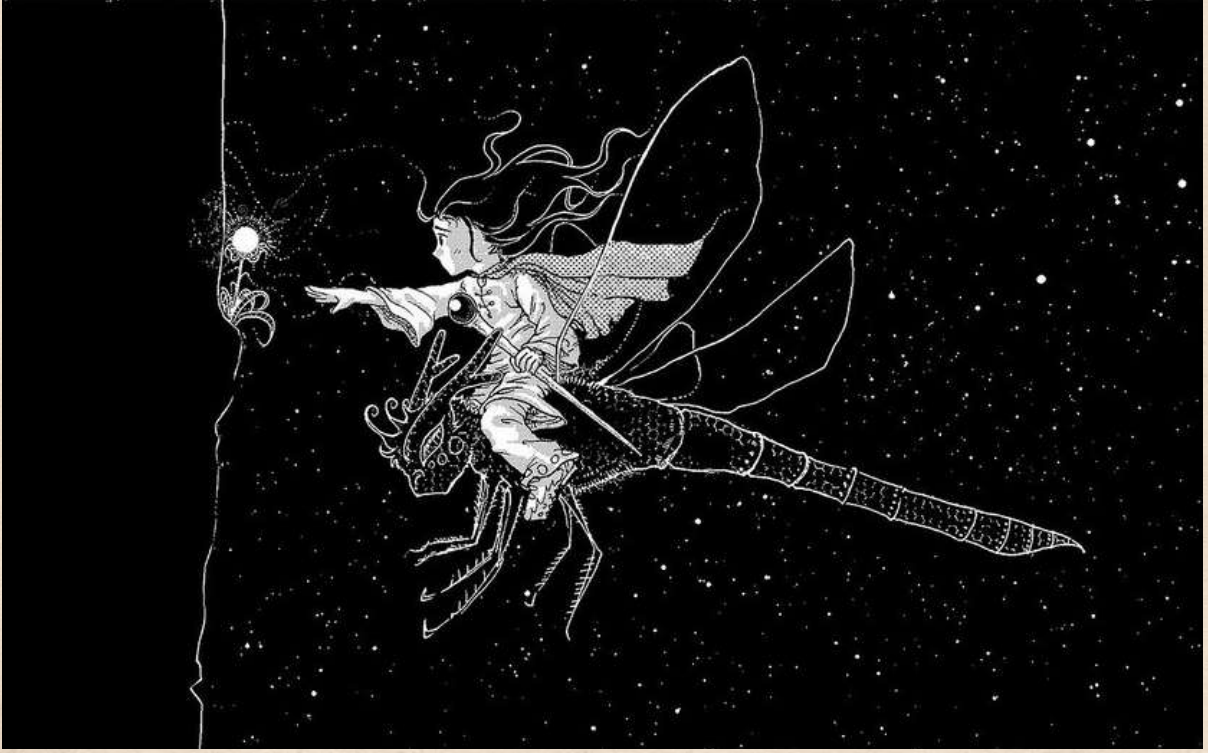
Bir görseydin Adem'in sevincini

Yerde para bulmuş çocuklar gibiydi...

ERKAN KÜÇÜKKARAKAŞ

ANLAMIN PEŞİNDE

Anlamadığım bir hayata nasıl atıldım
Dur durak bilmeyen bir safsataya katıldım
Gel, git, gör diye eylerken gönlümü
Apansız, manasız bir hülyaya kapıldım

Durdum, dinledim başladım anlatmaya
Kalemimdeki mürekkebi tek tek damlatmaya
Gör, bak, işit diye konuşurken kendimle
Bilemedim bu hayat değdi mi uğraşmaya

Yaşadım, gezdim, biraz da öğrendim
Kafamdaki karakterin oyunuyla eğlendim
Atılıp upuzun, dolu dizgin maceraya
Boyumu hepten aşmış işlere yeltendim

Düşündüm durdum, maziye pencere açtım
Okuyup eski mektupları, hepsini tek tek saçtım
Dünyevi telaşla geçmiş ahir zamanda
Beni kısıvrak yakalayan geçmişimden kaçtım

Karaladım sildim de veremedim pek bir anlam
Sığar mı kalabalıklar bu aleme hiç sanmam
Açsam dahi gözlerimi aydınlık bir sabaha
Artık bu hengamenin kör ışığına kanmam

YOKSUN

Hangi duraktasın?
Geç kalmanı anlarım
Ama geç gelmeni anlamam
Kemiklerini hissedinceye kadar sarılmak içindi
Bunca insana katlanmam.
Mevsim geçti, yoksun.
Kuşlar göçtü, yoksun.
Oysa her insan sana benziyor sanki
Bende bile benden daha çoksun.
Kim bilir şimdi hangi sokağın canını okuyorsun
Koşar adım ayaklarınla bana gelmeyişlerinle
Tüm aptallığı paylaşıyoruz ben ve
Ülkemin her durağında seni bekleyişlerimle.

Ay Yüzlü Ablam

Sabırla beklenen yürek çağrısı
Anamın babamın ilk göz ağrısı
Nasıl tarif etsem, şaştım doğrusu
İyi ki doğmuşsun ay yüzlü ablam

Dizinde sallayıp uyuttun bizi
Bir muallim gibi eğittin bizi
Anamızla birlik büyüttün bizi
İyi ki doğmuşsun ay yüzlü ablam

Çok çektin feleğin keşmekeşinden
Nereye gittiysen geldi peşinden
Zamansız ayırdı seni eşinden
İyi ki doğmuşsun ay yüzlü ablam

İçine gömerken o yürek sizin
Tutunacak dalın olmuştu kızın
Parlar mı? Bilmem ki, sönmüş yıldızın
İyi ki doğmuşsun ay yüzlü ablam

Dillerde dolaşır edep, ahlakın
Büyük bir lütfusun bizlere Hakk'ın
Tıpkı ana gibi ödenmez hakkın
İyi ki doğmuşsun ay yüzlü ablam

Serçe kadar ürkek mahzun yüreğin
Nice zorluk gördü çevik bileğin
Nefesi der olsun her bir dileğin
İyi ki doğmuşsun ay yüzlü ablam

Kibir Tepesi

Çıktığı tepeyi zirve zanneden,
Üstten bakar herkese o tepeden,
Tevazu asıl zirvedir bunu bilmeden,
Ömür tükenir de biter fark etmeden.

Birkaç ödül, biraz alkış aldı mı,
Döndürüyor elbet insanın başını,
Fark etmiyor dahi nereye çarptığını,
Kırıyor hem dostlarını ve arkadaşlarını.

Bir başarın varsa, bu hep senden midir?
Yok mudur Allah vergisi, hepsi ganimet midir?
Seni büyütüp de yetiştiren, bu çevren değil midir?
Sade ben başardım demek, hak mıdır hakikat midir?

Elbet küçümsüyor değiliz yaptıklarını,
Yeter ki, küçük görme sen de baktıklarını,
Sevin, mutlu ol tabi; yalnız bu kibir de niye?
Zerre miktar kibirle, girilmez O'nun cennetine.

HISSETTİNİZ Mİ?

Gece hâlâ zifiri karanlık zaman sanki durmuş, gökyüzü kızarmış ve günün gonca açılışını anımsatan güzelliğinden eser kalmamıştı. Akreple yelkovanın adeta cirit attığı bakırdan bir saat duruyordu odanın başköşesinde. Yelkovan koşar adımlarla yokuş aşağı akan trafiğe paralel yürüyordu sanki. Kocaman arabaların kendileriyle sürükledikleri rüzgâra kapılıp yalpalanmaktaydı hızlıca. Gözleri 4'te takılı kalan akrebin hemen yanındaki aile bireylerinin resimli tablosuna takılmıştı. Bu kez tabloda yalpalanmaktaydı. Yelkovan dar ve uzun geçitten bakar gibi derin derin etrafı süzmekte ve ne olduğunu anlamaya çalışmaktaydı. Hemen akvaryumdaki titreyen balıklara baktı. Hissettiniz mi? Diye bağırıyordu balıklar birbirine; serçe yavrusuna benzer titreyişleriyle. Oysa bataklık deryasındaki dopdolu yürekler çılgınlık atmak yerine bu kez susmayı tercih ediyorlardı. Yelkovan tekrar dönüp şaşkınlıkla yerde ki kristalleşen cam kırıklıklarına baktı.

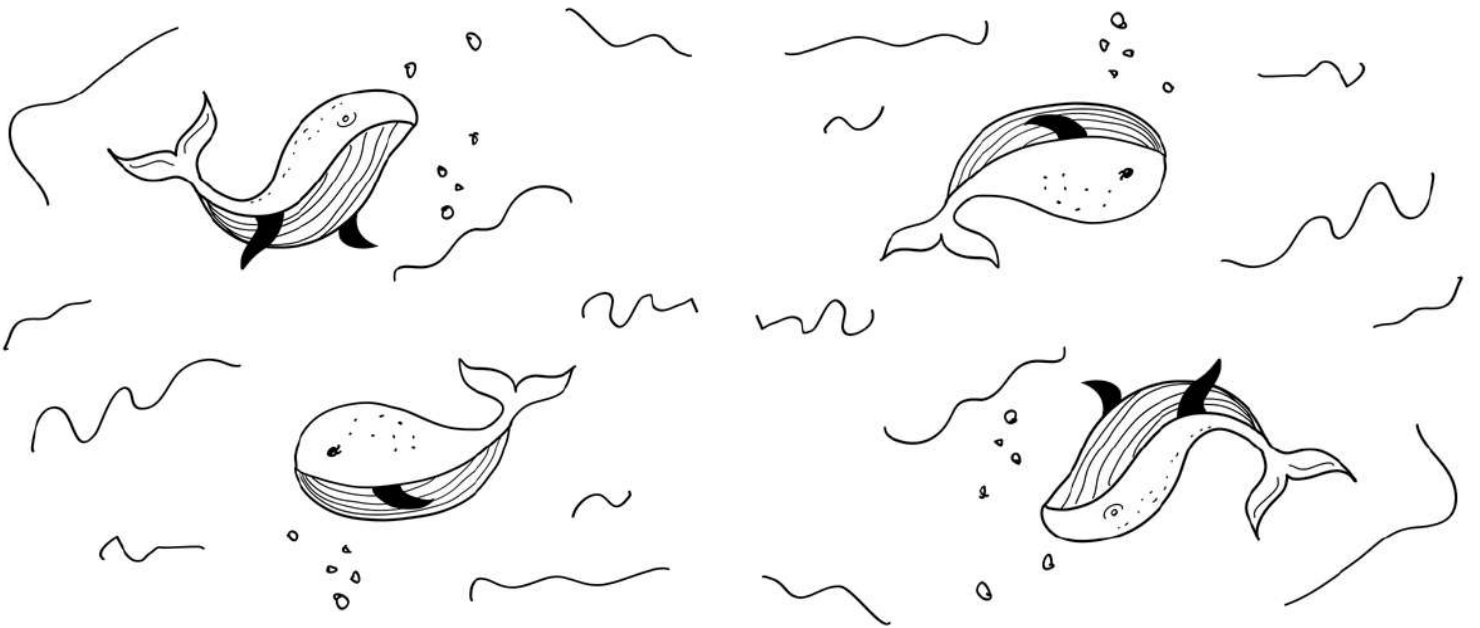
"çünkü balık..."

"zaman sanki durmuş"

O an Akvaryumda ki pırlak gözlü siyah balıkla göz göze gelen yelkovan zamanın durduğunu hissetmiş, titreyişlerinin ise korkudan olduğunu anlamıştı. Yolun sonuydu bu; etraf toza dumana karışmıştı. Pırlak gözlü siyah balık ağlamış ama kimse görememişti. Bu kez her zaman olduğundan daha çok yalnızdılar. Ne yardıma gelen birileri, nede ağlayışlarını görebilecek kimseleri vardı. Uzak ve çaresiz kalmıştı. Yelkovan sessizce ağlayarak ömrünü tüketmeye başlayan pırlak gözlü siyah balığı izliyordu. Hissettiniz mi, diye tekrarlardı yelkovan. 4'ün üzerinde takılı kalan akrebe sitemle bakarak, sarsıntıdan çok yaşanmışlıkların geçici ve kazanılan her şeyin boşa olduğunu hissettiniz mi? Bu kez ortalık tamamen sessizdi. Pırlak gözlü siyah balık artık ağlamıyordu. Çünkü çatırdayan kolonun altındaki cam parçacıkları bu kez akvaryuma aitti. Pırlak gözlü siyah balık artık ağlamayacaktı, çünkü balık ölmüştü.

Yeniliyoruz

Yenik başlıyoruz hayata
Tarihin takvimin yapraklarına
Saatin her dakikayı vuruşuna
İyiliği kötülüğe tercih ederek yeniliyoruz
Kimi zaman kibri mütevazılığa kurban ediyoruz
Aşkı çıkara menfaat dünyasına...
Kaybediyoruz günden güne her şeyi
Satırlardaki kafiye
Şiirlerdeki kıtaları kaybettiğimiz gibi
Ne sevgiliye yazılan güzel mektuplar kaldı
Ne de o mektup yazılacak güzel yürekli...
Yeniliyoruz her an ölüme kaybediyoruz
Yaşamda gururlu insan savaşını
Terk ediyoruz her gün onurlu dik duruşumuzu
Baştan kaybedilmiş bir savaştı aslında bu
İçimizdeki umudu o çocuk ruhu çaldıkları andan itibaren
Geriye ne hayaller kalmıştı ne de masallar hikâyeler
Günler birbirini kovalarken ömürden günler kaybolurken yeniliyoruz kalbi aklı
nasırlaşmışlara...
Bir bir kayboluyoruz hüznümler şehrinde teslim oluyoruz ayrılıklara...

Haymatlos

Ayağıma takılan taşlar düşer başıma
Ve üşüşürler etrafımda bir divane gibi
Yerden alıp da uzağa attırmayan hayâ...
Yüređimde hep bir yer ve zaman dürülmesi

Us'andım bir silahı kuşanır gibi yaşamaktan
Us'andım zihnimde her an bir dağ ağırlamaktan

Bir alkışı başlatmak cesareti benimkisi
Bilirsin insan insana pek az eşlik eder
Atın nalı sertçe taşa çarpar bu dağlarda
Rüsva bir düşüncedir
Huzuru mutlakîlik aranmaz bu yamaçlarda

Fildişi kulenin çatısından ıştır
Hakikatin sızan yerleri
Bir elimde kalbim ve diđerinde lehim demiri
Ben samanlıktaki iğneyim
Kimse aramak için uğraşmaz beni
Her yeri saman olur
Her yeri toz, toprak ve irin
Küfrederek çıkar kapısından
Bağır çağır kapanır kapısı kalbin

Konuşursam sözlerimle bıçak bilerler
Ve beni daha bir başka sevmezler
Susmak kabullenmek demek değil
Aydınlık bir odada
Mum yeterince mum değil

Eğer aklımı başıma almazsam
Ayaklar altına almam gerekecek
Ormana kaçıp düşünmeliyim
Ey habibim, düşünmem gerek kendim hakkında
Boynum bu âlemde kıldan ince değil
Boynumu kessem ruhumu dikemem mesela

Düşünüyorum
Hem bir melek kaç kez düşer
Yahut bir bebek
Ne kurtarır onu tıbbi atık olmaktan
Ne kurtarır bizi sürgünde oyalanmaktan

Bak mesela
Rüzgâr girdi içeri, fildişi kuleye
Ve odayı dolandı durdu
Seni göremedi
Ve beni de
Kimi savuracak şimdi
Sonra baktım, gelmişsin
Çınarın altındaki buğdaylar dağınık

Fakat gözüme görünme sen
Sezgin bilmesin var mısın, yok musun, yoksa..?
Zihnim desem ki Türk tereddüt edebiyatı
Fikrim gönlüme bir kaba kuvvet saldırısı

Bağrımıza vuracak taş arasın bizi artık
Dedim ya us'andık beklemekten Yusuf'u ve Kenan'ı
Acısın bir şey halimize de
Ne ayağımıza takılsın
Ne yağsın başımıza
Esef ki, yok bünyemizde Yakupluk kumaşı

Damıtıp hayattan saf hüznü
Reyhan şerbeti misali içmek lazım gelir
Bilmem halimize Yusuf mu incinir
Yunus mu öğrenir
Desem ki, hakikatin sızan yerlerine
Bazen ellerim de dâhildir

Ne zaman sığmasam zaman ve zemine ve derinliğine halin
Sığındığım limandır Tanrım ve orman bakanlığı
Çınarlar ve sarmaşıklar arasında dolanmak isterim
Toprak gözümde hep bir anne karnı

Yaşadıkça uzuyor şiirlerim
Yaşadıkça üzüyor
Estetik bir kaygım yok
Estetik bir kaybım var
Bilemem sürrealist miyim yoksa yalnız mı?

Ey Şi'râ'nın sahibi ve de mağarada Kıtırmir'in
Kurtar "beni" aramaktan
Giymekten şu kendimi
"Ben"im üstüme göre değil
Yineleyeyim kurtar beni aramaktan
Bak, cem içinde cahil işi hiç değil
Değil ki gözün işi kurban olayım
Nasip et ki ayayım, uyanayım
Buldur kendini de, bağrıma "ben" diye seni vurayım

Yazık, ürperir ruhum zihnimde beliren sorulardan
Avutur mu bu âlemde bizi sade kılık değişmek
Musa'nın sorması gibidir, Sina'ya çağır gelirim
Yoksa bu esvap senin eskin midir

Ben Yürüyorum

Bu sabahın çeyreğinde insanlar yürüyorlar ben yürüyorum.

Nereye gidiyorum bilmiyorum, sadece yürüyorum.

Yorucu ve zor bir geceydi ardımda bıraktığım. Dünden hatırladığım aklımdan çıkaramadığım tıklım tıklım dolu acil önünden yükselen ambulans siren sesiyle gelen yaşlı hastaydı. Kalp krizi geçiren yaşlı amcaya ilk müdahaleyi yaptıktan sonra yoğun bakıma aldık. Beklemeyi artık herkese düşen bize de yakınlarına da.

Saat sabah 6 ya geliyordu, bekliyorduk. Soluklanmak için bahçeye çıktığımda devasa kalabalığın yaşlı amcanın akrabaları, sevenleri olduğunu anlamam uzun sürmedi. Küçük adımlarla yürüdüm bahçede.

Mehmet amca, diyordu bir ses yanındakine

"Çok mübarek adam bir defa bağırmadı bana. Türlü kabahatlerimi, sakarlıklarımı görürdü, susardı. Yüzünden hiç eksik olmayan tebessümüyle,

Olsun evlat, insandan daha kıymetli değil kırdığın, derdi"

Gençler gözüme ilişiyor. İçlerinden biri anlatıyor,

"Arkadaşlar Mehmet amca hep derdi ki,

"Genç adam, kalbine güzel olanı söylet. Söylet ki kalbin olur olmaz yerde çirkinliğe düşüp seni mahcup etmesin. Derdin her halde ve her anda Allah (c.c) olsun. Allah (c.c) kendi ile dertlenene derman olarak yeter."

Ah Mehmet amca sen okul okumak için bu şehre gelen biz gençlere yalnız erzak getirmiyordun. Ümit getiriyordun, huzur getiriyordun. Daha sağlığında emanet etmişsin bizi dostlarına. Sıkıca tembihlemiştin,

"Gençleri aman yalnız bırakmayın onlar bizim muhacirlerimiz, hikmet arayan hicret erleri aman!" demiştin. Biz senin hakkını nasıl öderiz?

Şaşkınlığım artıyor ben yürüyorum. Mehmet amca, diyor kendinden emin bir ses,

"ölmez.

Yaşarken halletti o işi."

Tuhaf geliyor adamın söyledikleri. Bir yandan Kur'an okuyanları eksik değil. Diğer yanda susmak bilmeyen telefon sesleri, duyan gelmek istiyor, yakınları gelmemelerini rica ediyor ve dua istiyor. Ben yürüyorum.

Hastaneye giriyorum, gözümden uyku akıyor biraz uyuyabilsem. Telefon sesi izin vermiyor, Mehmet amca diyorlar. Koşarak yoğun bakıma iniyorum. Kalp masajına başlanmış, iki dakika önce kalbi durmuş. Ben geçiyorum başına, kuvvetle bastırıyorum kalbine defalarca. Gözüm monitörden bir atım müjdesi bekliyor tam 45 dakika, olmuyor. Mehmet amca, seni tanımak isterdim oysa...

Yakınlarından iki kişiyi doktor odasına çağırdım. Metanetle dinlediler sabırla döndüler kalabalığın yanına. Çok geçmedi ceset torbasına yerleştirildi ve yakınlarına teslim edildi.

Üzüntüm şaşkınlıkla kaplanıyordu. İlk kez bu kadar çaresizdim. Tanımadığım öylesine sıradan bir adam, Mehmet amca geldi ve geçti. Gün gün şahit olduğum hiçbir ölüm hadisesi bu kadar yakmamıştı içimi.

Neden?

Hâlbuki her şey olağan ve normaldi; anılarını, yaşantılarını ve ardında bıraktıklarını fark edene kadar. Yıllarını bir bir tespah tanesi gibi dizmiş Mehmet amca, kuyruklar oluşturmuş insan selinin hayatında öyle bir yer edinmişti ki her birinin gözünden düşen vefa gözyaşları, hıçkırık sesleri ve yakarışları onu anlatır gibiydi. Kalabalığın sesi yükseldikçe ne büyük bir kayıp olduğunu ben de hissedebiliyordum.

Nöbet bitti, hastane bahçesinde ümitli bekleyiş bitti. Nefes bitti, sancılı bir durak, dünya bitti. Ve Mehmet amca...

Hastaneden çıkışım sırasında cenaze de çıkıyordu. Koşar adım yürüdüm yanlarından. İçimde beni rahatsız eden bir telaş var. Adım adım uzaklaşıyorum kalabalıktan.

Biraz daha تنها, hadi.

Yollar boşalıyor ben yürüyorum.

İçimde bir savaş var ve kaybediyorum, görebiliyorum.

İçimde fırtınalar kopuyor, ben yürüyorum.

Biraz sonra dayanamıyorum ve duruyorum.

Kalbimin çarpıntısı göğüs kafesimi yokluyor, kale kapısına yüklenircesine kuvvetle, sarsıyor bedenimi. İnsanlar geçiyor, durmuyor. Yüzler çehreler değişiyor, solda bir taksi kornaya basıyor. Trafikteki bağırış sesleri kimseyi ilgilendirmiyor, kulaklığından dışarı müzik sızan gençler, yürüyen merdivene düşmeme gayretiyle ayak basan ihtiyar, ardında titrek bakışlarla onu kollayan kızı ve çocuk sesleri...

Bu sabahın çeyreğinde insanlar yürüyorlar ben yürüyorum. Nereye gidiyorum bilmiyorum, sadece yürüyorum.

GÖKYÜZÜNÜN KARŞITLIĞI

Gökyüzünde bir yağmur olabilseydim,
Sonsuz damlalar halinde yağabilseydim,
Karanlığımı, acımı, nefretimi dökebilseydim,
Durmanın, ne olduğunu bilmeseydim,
Damlalarımı, gözyaşı sınırlar mıydı?
Gökte, ağlıyor derler miydi?

Gökyüzünde bir güneş olabilseydim,
Sonsuz ışıklar halinde parlayabilseydim,
Aydınlığımı, tatlılığımı, mutluluğumu gösterebilseydim,
Batmanın, ne olduğunu bilmeseydim,
Işığımı, mutluluk sınırlar mıydı?
Gökte, gülüyor derler miydi?

Edebi Alem

Masum'un Kalbini Yormayın

Bir imgenin insana dönüşmüş haliydi. Yaşamın adsız durağında bir gökyüzü uzuyordu içinde. Uzayan kalbiydi. Derinlerdeydi, bu da onun hüznü nedeniydi, şimdilik ona ilişmeyelim, sadece dinleyelim.

Gözlerinde ölümden dönmüş olan bir insanın yaşanmışlığı vardı. Derin bir boşluğa saplanıp kalıyordu gözleri. "Bazen çok güzel susmak gerekir" diyordu boşluğun içinde eriyen gözleriyle. Kendi içiyle çok meşgul biriydi. O da bu şehirdeki tüm insanlar gibi yalnızdı suçlu bir tedirginlik gibi.

Masum, böyle biri. İçindeki umut kırıntılılarıyla dünyaya bomboş bakan gözleri, içi, ruhu yerini yurdunu kaybeden bir bedevi gibi çoktan gitmişti. İncecik boynu, avucunda emanetmiş gibi duran kafasını taşıyamıyordu. Çıt, kırılacakmış gibi. Pencerenin önündeki kanepeye uzanmış, içi gibi olan hançer siyahı bulutları izliyordu. Bir ahlât ağacı kadar gölgelendirici, renksiz, şevksizdi bir başına. Yalnız okunan mektuplar kadar yalnız. Bir yutkunmalık zaman tanıdı kendine. Bilinen bir filmin mimikleriyle kırıştırdı baktıkça baktığı yere uzayan gözlerini. Zihninde tamamlamaya çalışıyordu düşüncelerinin gerisini. Acının kimseyi dışarıda bırakmadığı saatlerde, esmer bulutlara bakıp: "Şu bulut, bir şeye benzemiyor, bu da bu... Bu da neden?" diye düşünmeye başladı. Masum, ölümün ve acının anıtlaşmış haliydi. Otuz iki yaşındaydı, ama kendisini yüz iki yaşında hissediyordu. Anası bir bardak süt getirdi, içmedi. Tatlılar getirdi, tatmadı. Bir müddet sonra ağıl ağıl ağlamaya başladı anası usuldan usuldan. Masum, aldırmadı bile. Ağzı, içi gibi acıydı.

Yanaklarının içi iki dere gibi. Dilini gezdiriyor ağzının içinde. Yutkunuyor acı acı. Acı, hayatında en önemli tat olmuştu sanki. Uyuz bir kibrit çöpü gibi yanıp sönen Mart güneşi, tepede gecikmiş baharlarda bildiği, tanıdığı güneş... Otlar hafiften canlanmış. Dalları, sert rüzgârda eğilip bükülmeye başlamışlardı. Kalbi, bedeninin bir yerinde kendisinden habersizmiş gibi atıyor. Kalbe iş verilmeden de çalışıyor. Kan da dolaşıyor damarlarda. İyi de bunlardan Masum'a ne? Atmasın kalp, akmasın kan, gelmesin bahar, açmasın güneş!

İçinde, iyi sözün gölgesi dahi bulunmuyordu. Çok derinlerde, bir yerde bunu biliyordu. Bunu bilmek, kendisini uzaklara çekmişti. Uzandığı kanepeyi, kanepenin üstündeki örtüyü, halıları, yastıkları öylece, ses etmeden kendisiyle beraber bir uçurumdan iple sarkıtıyorlardı sanki. Uzun bir süredir her şey yukarıda, her şey aşağıdaydı onun için. Kendisi kefelere olmayan bir terazide, boşlukta sallanıyor gibiydi. Bir nehir olsa, su olsa binse üstüne Feriha'ya bir el etse... Feriha, su kenarında çamaşırları sinirinden çat, çat, çat diye döverken ona gülümseyip bir geçse... Yanakları al al olsa... Saçları tel tel esmer... Gamzeleri çukur çukur gök... Gözleri kuyu kuyu hayat... Masum'u görmüyor bile. Feriha, uzakta iki büklüm, uzaktan bir karaltı gibi el sallasa o da yeterdi. Feriha, ömründe bir feryat gibiydi. Olmuyordu. Üzülüyordu, sinirleniyordu. Sinirlendiğinde, şah damarı bir boru gibi şişiyordu. Binlerce kez izledi kendini düşüncesinde. Başka birinin gözlerini yaşıyormuş gibi üstünde, kendinden başka herkesin gözleriyle.

Çoktan ölmüş çocukluğunun düşleri arasında yuvarlanırken, babasının sesini duydu: “Hanım, yastık altındakileri ver de Masum’u hastaneye götüreyim.” Ama Masum ümitler veren, onca gereksiz laf ebeliği yapan doktorları, hemşireleri görmek istemiyordu. Oraya gideceğime ömrümü şu kanepede, sırtımı zaman denilen ilaca vererek geçirsem daha iyi diye düşünüyordu. Kışların üzerinden kaç yazın geçtiğini güzlerin altına nice ilkbaharları koyduğunu, anasının gündün güne ağaran saçlarını, babasının kaşlarının, bıyıklarının gündün güne sarardığını gördüğünde, belki o zaman anlardı büyüdüğünü. Bunların hepsi harmanlanmış bir top gibi üzerine geldiğinde çıtı çıkmayacak. O da bunun farkında. Ve korkmuyor da bundan. O, bu harmanlanmış topu istiyor, ezsin, yıksın istiyordu. Gülüşü çoktan durmuş, sesi boğazına saplanmış, gözlerinde hep bir güvercin şaşkınlığı dururdu. Kalbi sıkıştıyordu. O, zavallı dünyaya yanlışlıkla gelmiş bir zavallıydı. Konuşmaya çalıştığında, sesi kırılmış bir bardak gibi dökülüyor yere. Gözleri, mevsimsiz açan bir çiçek gibi soluyordu. Düşüncelerinin kirli ayak izleri, göğsünün üzerinde geziniyor. Bu yoğun sessizlikte ruhuna cennetten bir yaprağın düşmesini bekliyordu. İadeli, taahhütlü dualar yolluyordu tanrısına, lakin kabul olunmuyordu hiçbiri. Düşüncelerinin ayak izleri kulaklarının içine içine kaçıyor. Kulaklarını elleriyle kapatıyor, nafiye. Ses, bir tutsak olup kalıyor orada. Daha bir dövüyor, dövüyor, yokluyor, yokluyor, sarsıyor bütün kapıları. Ne var ne yok, ayakuçlarına yığılıyor. Pencereden gereksiz kalabalıklar yığınınına bakıyor. Baktıkça susuyor, sustukça bekliyor.

“Masum?”

“...”

“Biliyor musun, ben senden korkuyorum,” dedi Feriha. Feriha, Masum’ un gözlerinde dümdüz bir çizgiydi, incecik. Kazanın kulpuna benzeyen kaşlar, siyah kirpikler, yuvalarından fırlayacakmış gibi bakan gözler, dut karası ağız, beyaz ten, yer yer kırmızılıkla dağılıveren yanaklar; Masumdan korkmuş da bu çizginin içine saklanmışlardı sanki. Çizgiydi konuşan sürekli. Dağılmadan, eğilmeden, kırılmadan, dümdüz.

Ayakları...

Ayağı.

Kolları...

Kolu da kalbi gibi soğumuştur her şeyden. Yitire yitire, azala azala içinden büyütüp de adı bilinmeyen otlar gibi büyüttüğü sevinçleri, kırılmıştı. Yaşamın, bir intihar olduğunu o zaman fark etti. Feriha, ömrünün tek atkı ipliği idi. O da yoktu kolu, ayağı gibi. Yabancı bir gölge gibi dolaşıyordu yaşamının ortasında, karanlığını sık sık bir yorgan gibi üstüne çekerek. Son çocukluk masalıydı Feriha. Onu da elinden uçurursa, hangi uçurtmanın ipine tutunacağını bilmiyordu. Masum, iri âdemelmasını yutmayı deniyor; tepesindeki ağaca uzatarak boynunu, ağaçtan uçan kuşu yutmak ister gibi. Kuş kadar bir soluk alıyor. Soluk almasa, ölecek. Elma boğazına geliyor, ağır varlığını duyumsatıyor. Yeni doğan bir bebeğin içine çektiği nefes kadar almasına izin veriliyor. Masum’un ciğerleri çatladı, çatlayacak. “Azıcık daha, ne olursun azıcık daha” diye yalvarıyor adeta. Gözü, tepesindeki ağacın bir noktasında. Bir soluk daha almak için davet ediyor ağacı.

Feriha, daha da korkuyor. Yüreğini avucuna alarak daha da uzaklaşıyor oradan. Arkasına bile bakmadan. Başını umursamazca yere eğiyor. Uzaklarda sözlerin ezdiği kalbini görüyor. İşte o an diyebilseydi; “Ben de kendimden korkuyorum Feriha!” Daha mı iyi olurdu? Beceriksiz bir ustanın yonttuğu kaba bir bebeğe benziyordu Masum. Acemice, emaneten yapıştırılmış simsiyah bir keçeden. Feriha'nın hayali, masada bırakılmış bir bardak çay gibi soğudukça soğuyor. Hayal bu yenmez, yutulmaz, alınmaz da. Terk edilmiş bir şeye benziyordu, soğuk çay kadar imkânsız, uzak. Öyle ki, hayal edilmek istenmeyen ısrarcı bir hayal. Hep yanı başında, hep gözlerinin içine bakıp duruyor. Feriha ona baktıkça, içi geçiyordu Masum'un. Feriha ona bir kez olsun gülseydi; varlığındaki serin hüznler, bahar esintisine dönüşecekti. Bir limon çiçeği kokusuna, tandırda pişmiş ekmek tadına, yeni yıkanmış çamaşır temizliğine... Ama onu ölümün, baş döndürücü şiirinin satır aralarında bırakıp gitmişti. Çok şey istememişti ondan. Pazarlıksız bir sevgi, kirletmeyen, leke yapmayan. Feriha yürüyünce uzuyordu bir şiirin dizeleri, kısalıyordu zaman, uzuyordu bir çiçeğin kaderi gibi. Uzuyordu sabah ezanı, gülümsediğinde. Masum, inanmıyordu dünyanın balçıktan yaratıldığına. Feriha, bir üzgün mısradada bile, incecik bir çizgiydi onun için inanç ile yaşamak arası. Şimdi kendinden başka sığınağı kalmamıştı. Masum da korkuyordu kendinden. Ah, bir diyebilseydi. Sol tarafı, omzundan aşağısı olmayan bir kolla, hatıraların dibinde toz tutan eski Masum'un tutmaya çalışırken, göz kapakları iç âleminin kapısını aralıyor. İçinde debelleşip duran leş bir sıkıntı var.

Her an ölümü çağıran bir sızı. Kanepeden aşağı protez bacağıyla, kalın bilekli ayağına çorap, terlik giydirmiş anası. Üzerine pantolon geçirmiş. Kemer de takılmış üstelik. Hani olur da pantolon düşüp de Masum'un buğday renkli, etsiz vücudu görünmesin diye.

Masum, artık plastik bir yalanla yürüyecek. Tutacak. Parmaksız parmaklarına, kemiksiz bileğine, bükülemeyen dizlerine yaslanarak yürüyecek. Peki ya kolu? Babası biraz daha para biriktirebilirse, bir plastik yalan da oraya takılacak. Yürüme, tutma denemeleri yapılacak. Eş, dost, akraba maskelerini takıp gülümseyerek yardım edecek. Çatal, kaşık bile tutabilecek. Her şey unutulacak. Her şey eskisi gibi olacak. Ya Feriha? Feriha'yı uzun zamandır görmüyordu. O uzun zamandır görmediği Feriha, önce sırtına kambur oldu. Kalbine yük oldu sonra. Koluna, bacağına takılacak bir plastik yalan, nefesinde şişinen bir yumru... Sessizleşmişti dünyaya. Kelimesi de çığılı da kalmamıştı. Boğazında top top toplanmıştı tüm harfler. Masum, içinden patlayacak gibiydi. İçindeki tanrı ile şeytan ile dövüştü. Şeytan galip gelecekmiş gibi bir acıyla kolunu havada, büyük bir kuş uçar gibi gördü kendiliğinden kanatlanan. Kendiliğinden havalanan o kuş, hızla ileri atılıp bir av görmüş gibi yüz metre ötesine çıldırarak düştü. Parmakları kasıldı kolunun. İnsandan kopup gelen, giden her şeyi anlamıştı. Kalbi de böyle kopup gider insanın, aklı da. Bacağından habersizdi. Gözlerini kapadı. Yalnızlıkla çoğalmış bir rüzgâr, bacağını sızlatarak almıştı yerinden. Biliyordu dağılıp toparlanamayacağını.

Güneş, iyicene yaklaşmıştı batının sınırına. Masum, hâlâ kanepede sırtüstü uzanmış, sırtını ara sıra boşluğa dayayıp dışarıyı izlemekle meşgul. Sokakları, yalnızlık gibi kendi gibi ince ve sefil görüyordu.

Özellikle bozuk renkli erkek çorabı satanları, otobüs duraklarını, dilencilerin mendillerini, yarım bırakılmış çayları, insansız parkları, kahve fincanları dolu masaları, çirkin ve zayıf kedileri, resmi binaların önlerini, seyyar satıcı tezgâhlarını, memur ceketlerini, kalabalık caddelere dağılmış ağaçları, herkesin boynuna dolanan kendi atkılarını kendisine benzetirdi. Yüzünü göğe uzatıp; baktı, baktı, baktı inatla. Öyle inatla baktı ki, gök sıkıldı. Karardı, bozardı. Sağı solu birbirine kattı. Sonunda içinde birikenleri yağdırdı. Her damlada Feriha'yı gördü.

Masum'un üstüne sinmiş bir çağın yalnızlığı vardı, gülün kokusunu ezen hayatında. Öyle bir yalnızlıktı ki bu, iki âşık bir araya gelseydi yangın çıkarırdı. Anıları hep terkisindeydi. Ömründen anılarını çekip çıkarsaydı, mülkiyetsiz kalırdı.

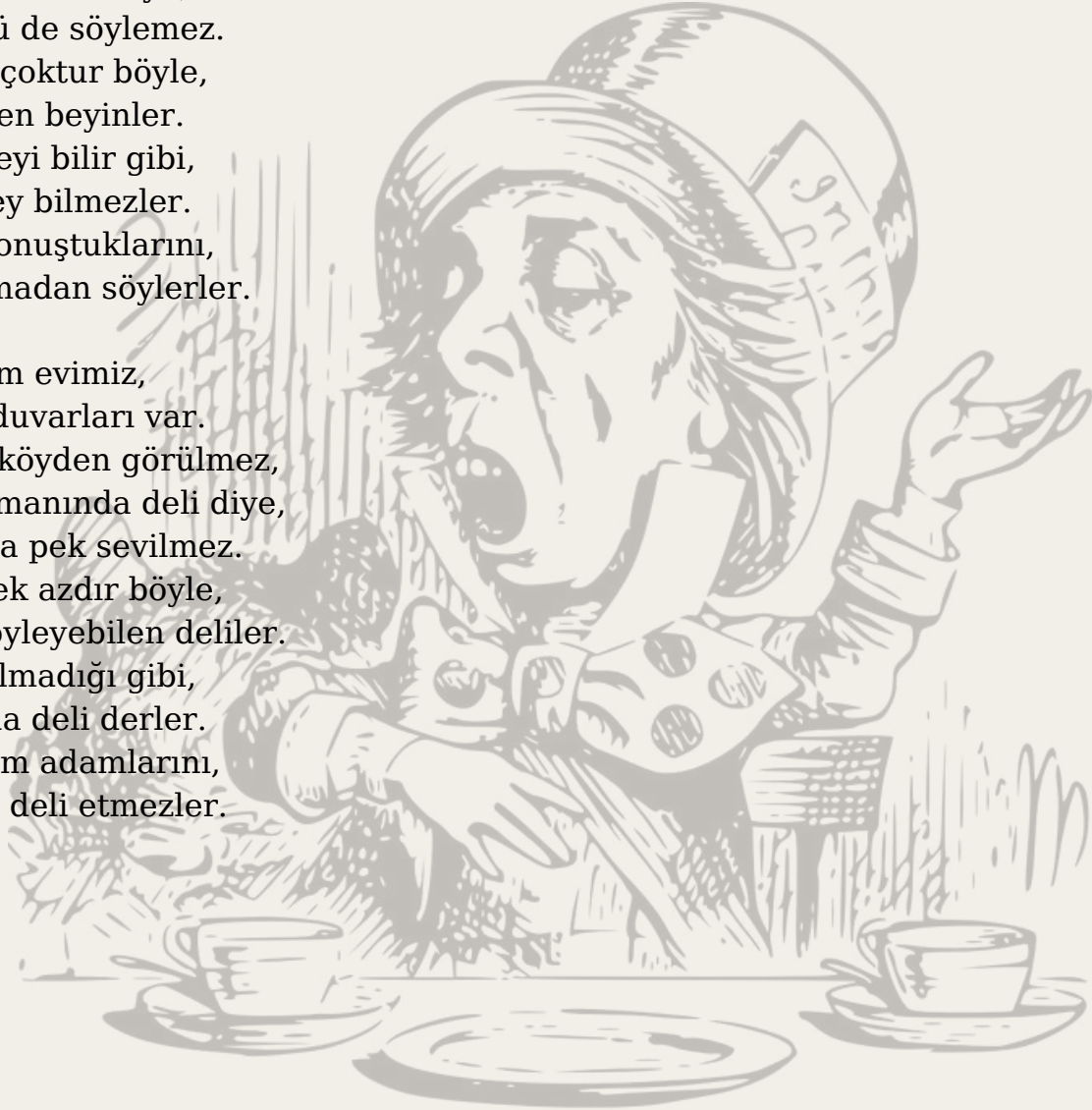

işte bizim şehrimiz,
burada bir heykel var,
fakat kimindir bilinmez.
hiç kimseye sormadım kimindir diye,
onlar da söylemez.
burada pek çoktur böyle,
ait olmayan heykeller.
bunlar hep senin benim gibi,
çevreye pek güzeller,
bilen yok kim olduklarını,
buraya gelip dikmiş eller.

işte bizim köyümüz,
burada bir kahve var,
içinde bulunanlar pek düşünmez.
aman laf söz olur diye,
düşündüğünü de söylemez.
burada pek çoktur böyle,
düşünmeyen beyinler.
onlar her şeyi bilir gibi,
fakat bir şey bilmezler.
duyan yok konuştuklarını,
hep birisi duymadan söylerler.

işte bizim evimiz,
açık renkli duvarları var.
bu şehirden, bu köyden görülmez,
biri yaşarmış zamanında deli diye,
o da buralarda pek sevilmez.
buralarda pek azdır böyle,
düşündüğünü söyleyebilen deliler.
söyleyen olmadığı gibi,
konuşana da deli derler.
bu şehrin tüm adamlarını,
toplasam bir deli etmezler.

Delinin Türküğü

Vardan Öte Yokluğa

Var olan var eder demişlerdi,
Her yeni günde var oluyorum.
Bir an öncesinde
Tükenmemiş gibi
Hatta
Çoğalıyorum.

Çocukça yaşıyorum sevgilerde ,
Zamanım hudutsuzdur düşünmekte,
Gittikçe sayısız duraklar aşıyorum.
Kapatıyorum geçmişten kalan
Paslı açık pencerelerimi.
Yetmiyor ısınmama
Başlamak
İyileşmeme en derinimden.
Bir daha deniyorum üşümeden
Sevebilmeyi..

Gün bitmeye yüz tutarken,
Güneş maviden el etek çekiyor.
Yıldızlar paletiyle boyarken her zerreyi,
İçerde sıkışarak daralıyor bir alem,
Yaşamdan ölüme bir geçiş gibi...

İsyan Sağanakları

Zat-ı muhterem saatler,
Ahtapot kollarını sarınca boynuma,
Mesuliyetten kaçınır takvim yaprakları.
Alkış tutar tez canlı dakikalar, uçuşup savrulmalara.
Nihayetimi umursamayan zamanın kayıp yüzü
şimdilerde bilirim,
her zamankinden daha da kara.

Dinlediğim rüzgârın gizemli fısıltıları,
Üşütünce yüreğimin bahara küs dallarını,
Şiirleri, şarkıları kıskandırır derin hisler.
Mum ışığında uzayan gölgelerle düşerim dara.
Ağlamak için gereken bulutları, gözyaşım taşır yağmurlara.
Nereye, nasıl yağacağını bilemez, isyan sağanakları.
İssızlaştırır günümü hepten
Mahzunlaşan renklere caniyürekten bürünen manzara.

Mutsuzluğun mermerden bakışlarına
Islak imza atınca
daha da mı kanatır beni
bu kapanmaz, soğuk yara?

BELKİ

Dünya'ya gözlerini açarken sen;
Belki, yağmur damlaları süzülüyordu,
Sokak lambasının aydınlığıyla aydınlanırken gece
Belki, bir işçi alnındaki teri siliyordu,
Sevdiğine doğru konuşmaya çalışırken birkaç yorgun hece
Belki, kırmızı ve mor laleler açıyordu,
Baharlı günleri kovalarken çiçekler açan gece
Belki, mahallenize beyaz ve soğuk pamuklar yağıyordu,
Çenesi düşük şairler, susup konuşamazken tek bir hece
Ala bula bu hayatta yürürken sen;
Belki, sorumsuzluğun mutluluğuyla örtülüydü çocukluğun
Ailenin ne gözde kızyydın
Belki, babanın işleri yüzünden çok kez taşındın anılarından
Giderken son kez dondurma isteyemedin bakkal amcadan
Belki, çok umursamazdın lisedeyken
Geleceği düşünmek gereksiz görünürken
Belki, hüznün gizleniyordu gölgenin içinde
Güneş tepeye çıkıp gölgeni kaybedince bitiveriyordu zihninde
Belki, umutla tanıştırdın kendini yitirmiş dimağları
İçindeki umutsuzluk unuttururken kendi umutlarını
Ey, belkilerle sarılı bu devranda gezinen gelecekteki sevgili
Tesadüfen değil de var diye kaderde
Belki, karşılaşırız belirsizlik denizindeki bir gemide
Veyahut birbirimizden bihaber geçiririz bu devri de...

Simsiyah

Simsiyah bir gece giydim üzerime.
Bedenime tam oldu.
Sanki İlahi Kudret, özellikle benim için yaratmış.
Eyvallah...

“İstanbul Yedi Tepe” diyen şair, Ankara’yı görmemiş besbelli.
Gelsin, bir de Ankara’daki tepeleri görsün kendisi!
Aktepe’si, Ufuktepe’si, Doğanentepe’si...
Şentepe’si, Demirtepe’si, Kocatepe’si...
Hele bir de Esertepe’si var ki; ne tepe?
Eser gerçekten de, içine içine.

İşte tam da orda, ıslıl ıslıl bir Ankara’ya bakıyorum yükseklerden.
Şehir, ayaklarımın altına serilmiş yıldızlar misali öylece duruyor karşımda.
Oysa ki benim tek gördüğüm, simsiyah gözlerin!
Gecenin karanlığından daha da siyah olan o bakışların...
İçim ürperiyor!
Dedim ya, Esertepe.
Esti, götürdü gözlerine...

İçeri giriyorum.
Terkedip gittiğin o günden beri, perdeleri hiç açılmamış,
Güneşin yasaklandığı simsiyah odamdayım.
Her yer karanlık!
İstersen aç bütün ışıkları.
Nafile...
Dört yanımı saran duvarlar simsiyah!
O da bir şey mi?
Hani gittin ya; gittiğin o günden beri, içim simsiyah!

Giderken tüm renkleri de alıp götürdün sanki.
Ne gerek vardı ki hepsine?
Bari azıcık mavi bıraksaydın da, denizin kokusuna, teninin kokusu karışsaydı...
Karışıp da kokunu hatırlatsaydı...

Hatırlamak demişken,
Sahi!
Yüzün nasıldı?
Giderken içlerinden fotoğraflarımı da söküp aldığın,
Yerine asla doldurulamayacak bir yalnızlık bıraktığın o boş çerçeveler de simsiyah şimdi,
Senin yüzünden!

Geri dönmeyeceksin!
Biliyorum...
Seni bana getiren yollar da karanlık çünkü.
Tıpkı, giderken bıraktığın o son mektup gibi, simsiyah!
Bir türlü açıp okumaya cesaret edemediğim...

Nefes almak da zorlaşıyor bazen, sevdiğin o şarkıyı radyoda duyunca.
“Simsiyahım, farkım yok hiç geceden...” diyor.
Ve, daha yeni başlıyor gece.
Esertepe’de simsiyah bir gece!...

Yılkı Atları

Susmuyor içimde yıldı atlarının ayak sesleri
Çıglıkları dinmeyen ölü bedenler
Çınlıyor kulağımda sessiz bir uğultu
Boğulmuş gözyaşlarımla bugün, Nuh'un gemisi
Gizlemiş seher vakti, yıldızların güzelliğini
Şira'nın şavkı yansıyor yüzüne
Getiriyor bulutlar vagonlarla yağmurları
Demleniyor kurak toprakta vakit aldıkça
Düşüyorsun damla damla sazımın tellerine
Dolanıyor notasız şarkılar dilime
Sığınmış kelimelerim, yine kapına bu gece
Tercümesiz, lisânsız her bir hece
Parlıyor yıldızlar gözlerinin uzantısında
Çağırıyor ölüm beni gizliden gizliye

Ver nefesinden soluğuma bir can
Yaklaşıyor bedenimin teneşirle tanıştığı vakit
Enkazı kaldırılmamış yıkımlar gibi bedenim
Çekiliyor ruhum çürümüş damarları arasından
Kopuyor kıyamet, bir sekerat sancısı
Asılı durur ölüm meleğinin namlusunda son nefesim
Salın cesedimi dağlara toprağa karışsın bedenim
Sana doğru çırpınıyor içimden bir kuş
Bir yanım çözülesi zor düğüm kalmış arafta.

ALİ VE SEVDİĞİM

Kapıldım bir yâre
Her yerde o var
Beni fark etmiyor ne çare
Yoksa sevdiği biri mi var?

En son dayanamadım
Konuşmaya çalıştım
Görmezden geldi beni
İyice içime kapandım

Kafe de karşılaştık
O salep aldı ben çay
Muhabbete başlayalım artık
Zaten sabrettin bir ay

Kafeden biri girdi
Sanki tanıdım bu kişiyi
Baktım iyice yakından
En yakın arkadaşım Ali.

Hatıralar

Şimdi kapım açık, ardına kadar
Önceden dört kilit vururdum
Hepsi birbiri ardına, sıra sıra
Pencerelerimde demir parmaklıklar
Koyu renk güneşlikler
Gün yüzü göstermez diler
Odalara sayısız hatıra hapsolmuş
Her odanın kapısında, dört kilit daha
Hepsi birbiri ardına, sıra sıra
Her oda zincire vurulmuş
Şimdi kapım açık, ardına kadar
Söktüm parmaklıkları, güneşlikleri
Kırdım odaların zincirlerini, kilitlerini
Esaret bitti, özgürsünüz hatıralar
Şimdi kapım açık, terk edin beni

Kamburum Doğrulur

**Aydınlıkta al beni.
Karanlık korkutur.
Edeceğin küfür göğsümü soğutur.
Sırtıma kılıç vur , kamburum doğrulur.**

**Bedenimi makamına taşı.
İzle kusarak parçalanışımı.
Dilini sivrileştir arttır arşı.
Kontrolsuz ruhum caniliğine karşı.**

Aklıma ölüm düşer

Gür bir ormanda,
Yalnız bir ağacım.
İçimi dert kemirir,
Haberi yok kimsenin!..
Ne vakit gülmek istesem,
Hayata tutunmaya çalışsam
Ucundan, kenarından
Aklıma ölüm düşer!

EDEBİ ALEM 1. ÖYKÜ YARIŞMASI

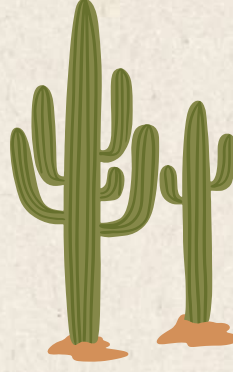
"Seçilen Eserler"

Kahve

Limon

Kaktüs

Piramit

Yukarıda yer alan dört kelimeyi kullanarak kaleme alınan eserler arasından seçtiğimiz üç eser;

Doktor Sümer

Deli bir baş ağrısı bu gece onu uyutmamaya kararlıydı. Yarın onun için önemli bir gündü, çünkü doktora tezini savunacaktı. En çok hayalini kurduğu bilim doktoru ünvanını elde edecekti sonunda. Taa üniversiteye adım attığı ilk günden bu yana en büyük dileği idi bu. Sonunda o büyük gün gelmişti. Gelmişti gelmesine ama gerek stres gerek tüm duyguların birbirine gark olması mı nedir bilinmez bir baş ağrısı onu diken üstünde bırakmıştı. Uyumak, zihninin karmaşasından kurtulmak istiyordu ama yatağından kalkıp kendine bol köpüklü bir türk kahvesi yaptı. Annesinin kulağını çınlatarak baş ağrısını geçirmesi ümidiyle kahvesine iki üç damla limon sıktı. Limonlu kahvesini alıp televizyonun karşısına geçti. Eğer bir şeyler izlerse belki kafası dağılır diye düşünüyordu. Acaba ne izlemek iyi gelirdi. Hiç bir şey düşüncecek hali yoktu. Rastgele kumandanın tuşuna basarak kendisini oyalayacak bir etkinlik buldu adeta. Rastgele ne çıkarsa zorla izleyecekti. Bir çöl belgeseli denk geldi nasibine. Rahatlayayım diye açtığı televizyonda iyice gerildi. Kaktüslerin dikenleri sanki ona başaramazsın der gibiydi. Ama bir kere bu challenge yapılmıştı, o belgesel izlenecekti. Kahvesini yudumlarırken gözleri kapanmaya başladı, hemencecik kanepeye kırılıverdi. O sırada belgesel de piramitlerden bahsediliyordu. Bilinçaltı baya sürprizlerle dolu olacak ki gözünü kapatmadan önce gördüğü piramitler rüyasında Sümer tapınağına dönüşmüştü. Bir Zigguratın tepesinde yarın ki tez savunmasını anlatıyordu. Tüm Sümer halkı da onu alkışlıyordu Baya paranormal bir olay olduğunun farkındaydı ama ilginç derece de moral vermişti bu durum. Uyandığında kendini hem zinde hem de daha güçlü hissediyordu. Ne de olsa tüm Sümer halkı arasındaydı...

**Emine Öykü
GÜNER**

Tuhaf Adam

Mısır piramitlerinde yolculuk yaparken karşıdan bir adam geliyordu. Uzun siyah saçlı, beyaz sakallı ve yorgun gözleri yüzüne yansımıştı. Fakat bu adam da tuhaf bir şeyler vardı. Bir elinde kahve fincanı diğer elinde limon ile kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Bana yakınlaşmasına çok az vardı fakat o da ne? Adamın gözleri kaktüs gibiydi. Dikenli!

Korku dolu gözlerle ona bakıyordum. Etrafta ikimiz dışında başka kimse yoktu. Hava oldukça sıcaktı. Boğucu bir havada elinde kahve fincanı ve limon ile ne yapıyordu acaba diye düşünmeden edemedim.

“Hey sen!” Diye bana seslendiğinde gözlerimi ona çevirdim.

“Bana mı seslendin?” Diye cevap verdim sanki etrafta bizden başka birisi varmış gibi.

“Buraya gel!”

Öyle bir kükredi ki tüylerim diken diken olmuştu. Gözlerindeki kaktüsler daha da belirginleşmişti.

Elindeki kahve fincanına limon sıkarken aslında fincanın içinin boş olduğunu gördüm. Bu adam neyin nesiydi böyle? Korkak adımlarla geriye doğru gelirken, adam da bana yaklaşıyordu. Boğazımdan tutup sıkmaya başladı. Etraf kararırken tek hatırladığım şey, bu tuhaf adamın soluk silüetinin aslında bir rüya oluşuydu.

Melis BEKTAŞ

Değişim Kalpte Başlar

Bir zamanlar, Bitkiler Krallığı'nda diğer bitkilerle birlikte yaşayan küçük bir limon ağacı vardı. Bitkiler ona kısaca limon diye seslenirlerdi. Limon, diğer ağaçların gölgesinde büyümesine rağmen, cesur ve canlı bir ruha sahipti. Günlerini, sıcak güneş altında rengarenk kaktüslerin yanında geçirmekten hoşlanırdı. Kaktüsler, dikenlerinin arkasına saklanarak güzelliklerini koruyan gizemli bitkilerdi. Limon da herkes gibi kaktüslere oldukça hayrandı. Meyveleri ekşi olduğu için kimse limona gereken değeri göstermiyordu. Üstelik Bitkiler Krallığı'ndaki tek limon ağacı kendisiydi. Dışlanmaktan artık çok sıkılmıştı. Farklı bir bitki olabilseydi muhtemelen kaktüs olmayı isterdi.

Bir gün Bitkiler Krallığı sakinleri, heyecan verici bir keşif hikâyesi için bir araya geldi. Duyduklarına göre uzak bir çölde bir piramit ve piramidin içindeki saklı bir odada kahve şelalesi varmış. Söylentilere göre bu kahveden içen bitkiler, istedikleri farklı bir bitkiye dönüşebilecekmiş. Limon da heyecanla bu maceraya katılmaya karar verdi. Şimdiden burnuna kahve kokuları gelmeye başlamıştı. Gerçekten de hayranı olduğu kaktüslere dönüşebilecek miydi? Düşüncesi bile onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Geçireceği serüven dolu günler, ona çok farklı bir deneyim sunacaktı.

Birlikte seyahate başlayan bitkiler, çölün sert koşullarıyla karşılaştığında birbirlerine destek oldular. Limon, susuzluğun etkilerini hafifletmek için limonlarından limonata yaparak arkadaşlarıyla paylaştı. Çok susadıkları için limonların ekşiliğini bu seferlik görmezden gelmişlerdi. Kaktüsler ise dikenleriyle korunak sağlayarak arkadaşlarını çölün sıcak rüzgarlarından korudu.

Uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra bitkiler piramitlere ulaştılar. Bu büyüleyici yapılar, binlerce yıllık gizemiyle onları büyüledi. Limon, kendi gövdesindeki o cesur ruhunu hissetti ve piramitlerin yüzyıllardır süregelen sırlarını çözmeye karar verdi.

Kahve aromasıyla dolu havada, bitkiler birlikte piramitlere doğru ilerlediler. Limon, gizemli sembollerin iç içe geçtiği duvarlarda ipuçlarını takip etti. Kaktüsler, zorlu yollar boyunca dikenleriyle güvenlik sağladı. Birlikte, gizemli geçitleri aştılar ve piramitlerin içindeki sırları keşfettiler.

Piramitlerde geçirdikleri günler boyunca, bitkilerin birbirlerine olan bağları daha da güçlendi. Limon, cesaret ve merakının ona neleri başarabileceğini gösterdiğini fark etti. Kaktüsler ise dikenlerinin ötesinde yumuşak bir yüreğe sahip olduklarını kanıtladı.

Nihayetinde kahve şelalesini buldular. Hepsinin dönüşmeyi istediği bir bitki vardı elbette. Kendilerince hiçbiri, yeterince kusursuz değildi. Kendilerinde var olmayan özellikleri barındıran başka bir bitkiye dönüşmenin hayâliyle yaşıyorlardı. Kimi dikenlerine rağmen bir gül, kimi bir kiraz ağacı, kimisi limon kadar cesur bir ağaç, kimisi de kaktüs olmak istiyordu. Hızlıca şelalenin yanına yaklaştılar ve sırayla kahveden birer yudum aldılar. Dakikalarca beklediler fakat dış görünüşlerinde bir değişim olmadı. Önce bunun zaman alacağını düşündüler. Fakat sonra şelale ansızın kesildi. Kesilen şelalenin bulunduğu alanda ise büyük bir yazı belirdi. Yazıda şöyle yazıyordu: Her canlı farklıdır. Kusursuz olan hiçbir canlı yoktur. Önemli olansa dış görünüş değil, iç dünyadaki zenginliktir. Eğer gerçekten isterseniz değişebilirsiniz. Arzuladığınız kalbe sahip olmak için görünüşünüzü değiştirmek zorunda değilsiniz. Çünkü değişim kalpte başlar. Kalp değişirse, hayat değişir. Bunu hissetmeniz ve istemeniz yeterli.

Bunu okuyan limon ilk önce çok üzüldü. Çünkü hayatının her anında kaktüs olma hayâlleri kurmuştu. Fakat biraz düşününce sahip olmak istediği şeyin yalnızca kaktüsün dış görünüşü olmadığını anladı. O, kaktüsün dış görünüşünün zarar verici görünmesine rağmen içinde barındırdığı yumuşak kalbine hayrandı. Ve isterse onun gibi olabileceğini fark etti. Üstelik aralarında, ekşi meyvelerine rağmen limon kadar cesur bir yüreğe sahip olmak isteyenlerin de var olması bir nebze de olsa içini rahatlatmıştı. Demek ki dış görünüş için değil, farklı kişilik özellikleri için istemişlerdi başka bitkilere dönüşmeyi. Bu değişim ise ancak kalpte gerçekleşebilirdi. Değişimin kökleri toprakta değil, kalpte filizlenirdi.

Bitkiler, muhteşem kahvenin tadını damaklarında hissederek ve edindikleri harika bilgileri tartışarak krallığa doğru yola çıktılar. Belki beklentilerini elde edememişlerdi fakat aldıkları nasihat onların beklentilerini karşılar güçlükteydi. Üstelik deneyimleri ve birlikte paylaştıkları anılarla dolu bir hazineyle geri gelmişlerdi. Artık onların cesaretleri, dayanışmaları, keşif arzuları ve elbette aldıkları nasihat Bitkiler Krallığı'nda sonsuza kadar hatırlanacaktı.

Aslıhan ZEYBEK

**Kendine
vakit tanı...**